

Naivismen

- for samling rundt korset

“ Sannheten tro i kjærlighet ”
(Ef. 4,15)

Naivismen

*«Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn – de som tror på hans navn.»
(Joh.1, 12)*

*«Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.»
(Joh. 1,14).*

*«I det samme kom disiplene til Jesus og spurte: ´Hvem er den største i himmelriket?` Da kalte han til seg et lite barn, stilte det midt iblant dem og sa: ´Sannelig jeg sier dere: Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket. Den som gjør seg selv liten som dette barnet, han er den største i himmelriket. `»
(Matt.18, 1-4).*

*«Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet og i ett og alt vokse opp til ham som er hodet, Kristus.»
(Ef. 4,15)*

1 Om nåden og vandringen

Utgangspunktet for naivismen er Guds nåde. Det er med nådens øyne Bibelen må leses. Klarest uttrykt er nåden i Joh.3,16:

«For så høyt har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne, slik at hver den som tror på ham ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.»

Utgangspunktet er at Gud i sannhet elsker oss. Guds kjærlighet er så ufattelig mye større enn vi kan ha en anelse om. Uten unntak elsker Gud hvert enkelt menneske. Men han kan ta avstand fra menneskets tanker, ord og gjeminger (Sal.45, 8).

Gud har ett vesen: kjærlighet (1. Joh.4, 8). Gud er lys, i ham finnes det ikke mørke.

Vandringen med Herren handler om å vandre i lyset, hevder naivismen. Dette står i motsetning til å vandre i mørket:

*«Sier vi at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og følger ikke sannheten» (1. Joh.1, 6).
« Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss» (1 Joh.1,8).*

Dette er ikke en farbar vei for noen av oss. La oss i stedet vandre i lyset, hevder Naivismen:

«Dersom vi vandrer i lyset, slik han selv er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønnns blod renses oss for all synd» (1.Joh.1, 7).

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renses oss for all urett» (1.Joh.1, 9).

2 Om synd og Åndens frukt

Men hva er synd? Naivismen hevder at svært mye kan leses om dette ut fra Bibelen.

Vi skiller mellom vår syndige tilstand som ufrelste mennesker i forhold til Gud og våre syndige tanker, ord og gjerninger. Naivismen hevder at ingen mennesker kan stå fremfor Gud i egen kraft og på grunn av egne gjerninger. Ingen mennesker er rettferdig i forhold til Gud. Ingen mennesker er rene i forhold til Gud. Dette er vår tilstand i denne verden. Mørket her har satt sitt preg på hvert enkelt menneske – med unntak av Jesus Kristus, han som ble menneske for vår skyld. Dette kan vi ikke fri oss fra i egen kraft. Guds kraft og gjerning må til for å sette oss fri, og vi settes fri når vi tar imot Guds nådes gave:

«Syndens lønn er døden, men Guds nådes gave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre» (Rom. 6, 23).

Vi mener at så lenge et menneske ikke tror på Jesus, Guds Sønn, er det ikke god forkynnelse at dette mennesket får ramset opp hele sitt synderegister (hvis noen skulle tro de hadde blikk for det...). Vi mener det er viktig å understreke at alle mennesker synder - også de som er kristen.

God forkynnelse er å peke på synd som et reelt problem i alle menneskers liv. God forkynnelse er ikke å peke på oss selv som perfekte mennesker, men på Gud som gir tilgivelse. God forkynnelse er å peke på Gud som står all synd midt imot. Gud som for Jesu skyld tilgir oss når vi vender om og bekjenner våre synder.

Hvordan bør vi så undervise om oppgjøret med syndige tanker, ord og gjerninger i menigheten? Naivismen foreslår at forkynneren oppfordrer hver person til å ransake sitt eget hjerte i forhold til det som står skrevet i Galaterbrevet 5 om Ånden og menneskenaturen:

« Det er klart hva som kommer fra vår onde natur: hor, umoral, utskeielser, avgudsdyrkelse og trolldom, fiendskap, strid, rivalisering, sinne, selvhevdelse, stridigheter, partier og misunnelse, fyll, festing og mer av samme slag» (Gal. 5, 19-21).

Når vi leser dette, ser vi at alle mennesker i større eller mindre grad er preget av disse lastene. Paulus oppfordrer oss til å søke Åndens frukt, som er:

«... kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse. Slike ting rammes ikke av loven», skriver han (Gal. 5, 22-23).

Og videre står det:

«De som hører Kristus til, har korsfestet sin onde natur med dens lidenskaper og lyster. Har vi fått et liv ved Ånden, så la oss også leve ved Ånden» (Gal. 5, 24-25).

3 Om å modnes som kristen

Naivismen ønsker å legge vekt på modningen i forståelsen av det kristne mennesket. Det vil si at det tar tid å bli mer lik Jesus, men det er mulig! Derfor oppfordrer vi alle som vil følge Jesus om helhjertet å strebe etter at Åndens frukt skal prege stadig mer av tanker, ord og gjerninger (1. Kor 13).

Naivismen hevder at dess mer Åndens frukt vil prege våre tanker, ord og gjerninger, dess mindre vil vår onde natur prege dem.

4 Om budene

Hvilke bud skal vi så leve etter? Naivismen anbefaler den troende å lese 1. Johannesbrev grundig, for å få bedre kjennskap til Guds vesen og Guds bud. Der kan vi lese i kapittel 4:

« Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er fra Gud, og den som elsker kjenner Gud. Den som ikke elsker, har aldri kjent Gud, for Gud er kjærlighet. Og Guds kjærlighet ble åpenbart blant oss da han sendte sin enbårne Sønn til verden for at vi skulle ha liv ved ham. Kjærligheten er ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre. Ingen har noen gang sett Gud; men dersom vi elsker hverandre, blir Gud i oss, og hans kjærlighet er fullendt i oss.»

5 Om samvittigheten og fargene i verden

Naivismen hevder at lovens krav står skrevet i alle menneskers hjerter (Rom. 2, 15). Det er det samme som vi kaller samvittighet. Men naivismen hevder at uten Guds ords veiledning er samvittigheten sårbar og kan lett bli forherdet.

I verden er det en blanding av lys og mørke. Verden er ikke helsvart. Guds lyse farger er også i verden. I verden ser vi alle menneskene som er skapt i Guds bilde (1. Mos. 1, 27), og vi ser natur som bærer preg av skjønnhet. Jesus viser til liljene på marken (Matt. 6, 28-29). Selv ikke Salomo i all sin prakt var kledd som en av dem.

Så naivismen slår fast: Glem aldri at Gud er i verden som Skaper og opprettholder. Glem aldri at ikke en spurv faller til jorden uten at Gud vet det. Glem aldri at hvert hår på ditt hode er telt (Matt. 10, 29-30). Se aldri på verden som helsvart. Gud har skapt den!

6 Om skillet: Den skapte og den falne verden

Naivismen hevder at det derfor er det nødvendig at vi gjør et skille når vi snakker om verden. Vi må skille mellom den verden som Gud har skapt og som han fremdeles elsker like høyt som da han skapte den og den falne verden.

Da Gud skapte verden, så han på alt han hadde gjort, og han så at det var overmåte godt. Men Gud ser nå også en verden som er fallen. Verden i fall er en følge av at Adam og Eva brøt Guds ordning i tidenes morgen. Da var alt overmåte godt i verden og Guds bolig var hos menneskene. Alt var lyst, og det fantes ikke mørke på jorden.¹ Menneskene levde i kjennskap til Gud, og det var godt å leve i fellesskap med Gud, mennesker og det skapte. Vi ser at det ikke var mange bud å forholde seg til den gangen, for alt var fullkomment i mennesket.

Gud ga mennesket stor frihet, men også en grense. Gud sa til Adam i hagen:

«Du kan spise av alle trærne i hagen. Men treet som gir kunnskap om godt og ondt, må du ikke spise av; for den dagen du spiser av det, skal du dø» (1. Mos. 2, 16-17).

¹ Med "alt var lyst" menes at Guds lys gjennomstrømmet alt. Det betyr ikke at det ikke fantes netter.

Naivismen hevder at Gud med dette sa at mennesket var skapt til å være fri, glede seg og utforske. Men mennesket lærte også å kjenne på guds frykt. Et sted går grensen for anliggender som bare har med Gud å gjøre, og dette måtte mennesket lære seg å kjenne. Ved å kjenne sin frihet og sine grenser, gjorde at mennesket var der det var skapt til å være. Det var skapt til å glede og fryde seg, og til å være den øverste skapningen på jorden.

«Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem» (1.Mos 1,27).

Men mennesket skulle også vite at Gud sto over det og at han hadde satt en grense for dets livsutfoldelse. Det som bare angikk Gud skulle mennesket la være i fred.

Den falne verden er altså en følge av at Adam og Eva forbrøt seg mot sin Skaper og Herre (1.Mos. 3). I skapelsesberetningen tales det også om en slange som hadde mer kunnskap enn Adam og Eva. Slangen fristet dem til å gjøre forbrytelsen. Naivismen hevder at slangen var han som Jesus kaller Satan (Luk. 10,18). Vi tror at Satan er en fiende av Gud som ikke skal undervurderes, men heller ikke overvurderes. Naivismen mener at Satans posisjon i verden, kan sammenlignes med fienden som sådde ugress blant hveten (Matt. 13,24-30). Naivismen tar ikke stilling til hvordan Satan kom i fiendskap med Gud og kom til Adam og Eva. Naivismen slår bare fast at det var han som førte Adam og Eva til fall.

Adam og Eva forbrøt seg mot Gud, og spiste av treet som de ikke hadde lov til å spise av. Slangen hadde sagt et når de gjorde det ville de passere en grense. Når de passerte denne grensen, ville menneskene bli som Gud og kjenne godt og ondt. Slangen talte også imot Gud. Han sa at menneskene slett ikke kom til å dø når de passerte denne grensen.

Ledet av slangen forbrøt menneskene seg mot Gud. Dette førte umiddelbart til usikkerhet og forvirring. De så med ett seg selv og Gud på en annen måte. De så at de hadde syndet og måtte skjule seg for Gud. Glede og fryd var ikke lenger rådende, men skam og frykt. Menneskene måtte stå til ansvar for det de hadde gjort, men de skyldte på hverandre og på slangen.

Gud reagerte umiddelbart med vrede. Gud sa at slangen var forbannet. Å være forbannet vil blant annet si å være utestengt fra fellesskap med Gud. For slangen ville det si at han stod utenfor samfunnet med Gud.

Menneskene og slangen stod nå i fiendskap. Jorden ble på grunn av Adam og Evas fall forbannet. For jorden ville det si at velsignelser ikke lenger preget den. Uår, sykdom og død i tillegg til menneskenes synd ble nå en del av livet. Ingen mennesker kunne fri seg fra dette inntil Jesus Kristus kom og gjorde sitt forsoningsverk. Det var denne tilstand som kom til å prege den falne verden.

Men Guds skjønnhet og velsignelser forlot ikke jorden helt. Alle mennesker var fremdeles skapt i Guds bilde, og skaperverket ble fremdeles holdt oppe av Skaperen. Men mennesket, som var den øverste skapning på jorden, hadde ført verden i fall. Guds bolig var ikke lenger fullt og helt hos menneskene. Fra da av skjulte Gud seg for dem. Med møye skulle nå menneskene nære seg av jorden alle sine levedager. Og med svette i ansiktet skulle menneskene ete sitt brød. Menneskene hadde ikke lenger det samfunn med Gud som de en gang hadde hatt.

7 Om syndefallets konsekvens: fortapelsen

Naivismen hevder at man i Bibelen taler om en fortapelse. Det finnes et dødsrike der de gudløse skal fare (Sal.

9,18). Det står skrevet at dødsrikets avgrunn blir aldri mett (Ordsp.27, 20). Det er også uttrykt i Bibelen at etter dommens dag, skal dødsriket kastes på ildsjøen (Åp.20, 14). Hva ildsjøen betyr, kan ikke naivismen gjøre rede for, men slår bare fast at Bibelen uttrykker seg slik.

8 Om livets vei

Naivismen hevder at Gud har gjort i stand en bolig for alle mennesker som velger å følge hans vei. Og hans vei er i sannhet Jesus Kristus: «Jeg er veien». «Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh.14,6). Uten Jesus er vi gudløse, hevder naivismen.

Naivismen tror at når vi har valgt å følge Jesus, vil vi vokse i nåde og kjennskap til ham (2. Pet.3, 18). Det vil blant annet si at vi vil erfare stadig mer av hans fred og hans hvile, som vi så sår trenger i vår angstfylte verden. Vi vil stadig mer fremstå som lys og salt i verden, hevder naivismen (Matt.5, 13-14). «Lys», for å lyse opp en verden i mørke. «Salt», for å kjempe mot forråtnelse i denne verden. «Lys og salt» vil ikke si at vi bygger opp et perfekt ytre, men at vi lar verden se skatten i leirkaret (2.Kor.4, 7). Vi må våge å innrømme at vi er svake i oss selv. Da vil nemlig lyset i oss skinne enda mer klart. Og vi må ærlig innrømme våre synder overfor Gud. Vi er kalt til å vandre i lyset - ikke i mørket. Guds ord vitner om dette:

«Sier vi at vi har samfunn med ham, men vandrer i mørket, da lyver vi og følger ikke sannheten» (1.Joh.1, 6). «Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv og sannheten er ikke i oss. Sier vi at vi ikke har syndet, da gjør vi Gud til en løgner, og hans ord er ikke i oss» (1.Joh.1, 8.10). «Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og renser oss for all urett» (1.Joh.1, 9).

Hva har vi så i vente når vi følger Jesus? Naivismen tar sin lære ut fra to skriftsteder: i 2. Pet.3, 13 står det:

«Vi ser fram mot det han har lovt: en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor.»

I Åp.21 står det:

«Og jeg så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var borte, og havet fantes ikke mer. Og jeg så den hellige by, det nye Jerusalem stige ned fra himmelen, fra Gud, gjort i stand og pyntet som en brud for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: `Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte. For det som før var, er borte. ` Han som sitter på tronen, sa da til meg: `Se, jeg gjør alle ting nye. ` Og han la til: `Skriv det ned, for dette er sanne ord. ` Deretter sa han til meg: `Det er skjedd. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Den som tørster vil jeg la drikke av livets vann for intet. Den som seirer, skal få dette i arv, og jeg skal være hans Gud og han skal være min sønn. `»

9 Om veivalget

Naivismen hevder at det til slutt er dette et menneskes veivalg i livet dreier seg om: Valget mellom å ta imot nåden eller vandre mot fortapelsen.

«For så høyt har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh. 3,16).

Vi har et inderlig håp om at du som leser dette, vil stå sammen med oss som tar imot Guds nådes gave: Evig liv i Kristus Jesus, vår Herre (Rom. 6, 23).